

Tea Stilton:
Az erdők hercegnője
- részlet -

A verseny

Fejenként három lövés – ismételte meg a feltételeket Yara, mielőtt jelt adott volna az Erdők Birodalmának sorsát eldöntő verseny kezdetére.

Készen állt a feladatra.

Vanak fensőbbes arccal bólintott, mintha ő még a három lövést is túlságosan soknak tartaná.

Samah kissé távolabbról figyelte a két vetélytársat. Amióta az Erdők Birodalmába érkezett, egyfolytában azon törte a fejét, vajon itt milyen alakot öltött magára a Név Nélküli Herceg. A versszak ugyan a helyén volt még, de Samah nem zárhatta ki, hogy a herceg már akcióba lépett. De ki lehet ő?

Legelsősorban Vanakra gondolt. Nem tetszett neki az ifjú. Tekintete hideg volt és ellenséges, ráadásul ok nélkül táplált gyűlöletet a családjuk iránt.

Másrészt olyasvalaki is lehetett, aki valamilyen okból neheztel Yarára.

A tömegben feltűnt Samahnak egy keskeny szemű, távolba vesző tekintetű öregember.

Kissé elkülönült a többiektől; a botjára támaszkodott.

– Ki az az ember? – kérdezte Samah Sumatitól.

– Öreg bölcs. A kobalkkék szentjánosbogarak gazdájaként ismerjük. Egyedül él, távol mindenkitől, északra innen.

– Kobalkkék szentjánosbogarat mondtál?

– Igen, miért? Ismered ezt a fajtát?

– Sajnos ismerem. Gyakoriak errefelé?

– Azt hiszem, igen. Ő tenyészti és kiválóan ismeri őket.

Samah egyre biztosabb volt benne, hogy gyanúja beigazolódik. A kobalkkék szentjánosbogarak gazdája nem lehet ártatlan. A Név Nélküli Herceg éppen ezekkel a bogarakkal érte el célját! Samah feltette magában, hogy amint vége a versenynek, beszél az öreggel.

– Mindenki készen áll? – kérdezte egy fiatal nai-lai.

Yara és Vanak bólintottak. Mindkettejük arcára feszült figyelem ült.

Yara kezdett. Elővett egy nyilat, letette a tegezt, és kézbe vette az íjat. A húr megfeszült, az íj két széle meggömbült, amikor a hercegnő megtámasztotta a nyílvezzőt.

Nem látszott egyszerűnek a feladat, és a szélrohamok is nehezítették a helyzetet.

Yara nagy levegőt vett, aztán kilőtte a nyilat, és behunyta a szemét. A következő pillanatban kinyitotta. A nyílvezző a céltábla kellős közepébe talált.

Jangalaliana egész udvara hangosan éljenzett. Yara elégedetten mosolygott.

Vanak lopva a hercegnőre pillantott, amikor az átadta neki a helyét. A törzsfőnök célzott és lőtt. A nyílvezző süvítve szállt a levegőben, és pontosan Yara nyilába fúródott, kettészelve azt.

A fiatal nai-lai, aki nemrég jelt adott a kezdésre, futott, hogy kihúzza a két nyilat a céltáblából.

A hercegnő nem vesztette el a lélekjelenlétét, nyugodt maradt, fogta az íjat, és újra lőtt – ismét a céltábla közepébe.

Vanak következett. Ő sem hibázta el.

Két lövés után fej fej mellett haladt a küzdelem.

Mindkét vetélytárson látszott, hogy a legvégsőig kitart, nem engedi át a győzelmet a másiknak.

Egyetlen lövés volt hátra, a mindent eldöntő.

Üres volt a céltábla. A két vetélytárs körül a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. A dzsungel zajai, a madarak éneke, a majmok visítása egyszerre abbamaradt. A szél is elállt, mintha fokozni akarta volna a pillanat ünnepélyességét. Az egész birodalom várakozásteljesen tekintett a két ellenfélre. Várták a verseny kimenetelét.

Yara lélekben készen állt, szíve ezernyi dob erejével vert a mellkasában. Tüdeje felduzzadt és megfeszült, a karja fáj az erőfeszítéstől, de hát ő volt az erdők hercegnője. Meg kell mentenie a birodalmát.

Harmadszor is megfeszítette a húr, és nagy levegőt vett. Tudta, hogy nem hibázhat.

